

έλην της τήν ἀδελιότητα καὶ ἡθικὴν κατάπτω-
σιν. Ἀκόμη συμπαθητικότερη, ὅταν ἐρχεται
ὁ πρίγκηψ Νεκλιάδωφ, ὁ ἄνθρωπος τῆς κατα-
στροφῆς τῆς, ἔτοιμος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλ-
μα του, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Μπαίνει στὸ
κελὶ τῆς κρατουμένης καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς δι-
μι-
λει ὅμως φρίκη. Τίποτε δὲν ἀνευρίσκει ἀπὸ τὴν
σεμνὴν καὶ ἀνήξερον κόρη τῆς ἄλλοτε. Τὰ χρό-
νια τῆς ἁμαρτίας ποῦ πέρασαν ἀπὸ πάνω της
τὴν ἔκαμαν ἀγνώριστη. Στὴ πρότασιν του τὸν
κυττάζει μ' ἀναίδεια, καὶ ὅταν τῆς ἐπαναλαμ-
βάνει τὴν ἀπόφασιν του, ἐκεῖνη μ' ἓνα φρικτὸ
τραγικὸ γέλοιο τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δὲν μοῦ ὀφείλεις τίποτε. Μοῦ ἔδωσες τότε
δένια ρούβλια, εἴμεθα ἐξοφλημένοι.

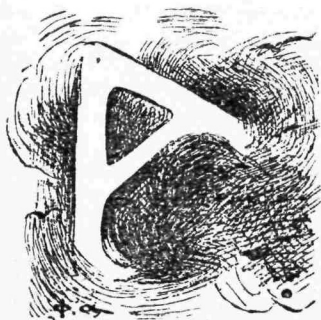
Ἔτσι γιὰ ὅλες ἐμὰς τίς γυναῖκες ὁ Τολστόη
εἶνε ὁ βλαπτότερος ἐξιχνιαστὴς τῆς γυναικείας μας
ψυχῆς. Ἐνῷ ὅλοι μᾶς κρίνουν σύμφωνα μὲ τὰς
ἀτομικὰς τῶν μὲ τὰς γυναῖκας περιπετείαις, ὁ
Τολστόη μόνος ἀντελήφθη πῶς αἱ πράξεις μας
καὶ οἱ διαλογισμοὶ μας ρυθμίζονται πάντοτε
σύμφωνα μὲ τὸν ἄνθρωπον ποῦ θ' ἀγαπή-
σωμεν.

Γι' αὐτὸ μὲ μιὰ θερμότητι συγκίνησι πα-
ρακολουθοῦσα τὴ τελευταία σκηνὴ τῆς ἐσωτε-
ρικῆς τραγωδίας τοῦ Τολστόη. Ὁ νοῦς μου συν-
ώδευσεν τὰ κλονούμενα βήματά του ἀπάνω στὰ
χιόνια τῆς Ρωσικῆς γῆς καὶ ἡ καρδιὰ μου
ἐθλίβη, γιὰ τὸ τόσο ἀργά, καὶ τόσο ἀνώφελα, ἔξε-
κίνησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του. Ὁ
θάνατος μεσοστρατὶς τὸν ἐπρόλαβε. Ὅλοι αἱ
τελευταῖαι χειρονομίαι θαυμάσια ἦσαν κανο-
νισμένοι ἀπὸ τὴν Μοῖραν, διὰ νὰ κορυφώσουν
τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον. Κάποιο Σαιξπήρειο
χέρι ἐχώρισε τὰς πράξεις, διέγραψε τὰς σκηνάς,
ἔβαλε εἰς τὸ στόμα τοῦ ἥρωος τὰ ἀπαραίτητα
δραματικὰ λόγια, ἐπενόησε τὰ ἐπεισόδια, τοὺς
διαλόγους καὶ τοὺς κομμοὺς, καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς
μὴν φρικιαστικὴν σκηνοθεσίαν: Χειμῶνας, με-
σάνυχτα, καὶ μέσα στὴν νεκρικὴν σιωπὴν τῆς
μεγάλῃς βορείας νύκτας, ἓνας γέρος, μὲ κυμα-
τίζουσαν τὴν κατάλευκον γενειάδα, προχωρεῖ,
φωτισόμενος ἀπὸ τὴν ἀσθενὴ λάμψιν ἐνὸς μι-
κροῦ φανοῦ, ποῦ κρατεῖ προπορευόμενος ἓνας
πιστὸς ὑπηρέτης.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΨΗΛΟΦΕΙΤΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΒΡΟΧΗ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΥΓΗ ἡ βροχὴ τοῦ
Νοεμβρίου μοῦ ἐν-
θυμίζει τὸ κλάμ-
μα τῶν μικρῶν
κακομαθημῶν ἐν ὧν
παιδιῶν, ποῦ πει-
σμώνουν καὶ κλαί-
νε πέντε ὥρες γιὰ
ἓνα παιχνίδι ποῦ τοὺς ἔταξαν. Ὅταν ἀρχίσῃ,

δὲν παύει. Καὶ ἂν παύσῃ, θὰ ξαναρχίσῃ
μετὰ δύο τρεῖς ὥρες. Καὶ τί σπαραχμός! Περί-
εργος ἱστορία καὶ αὐτὴ. Κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν
ἐποχὴν ἡ Φύσις παθαίνει ὑστερικὸς παροξυ-
σμούς. Καὶ ἀρχίζει τὰ κλύμματα. Τὰ δένδρα
κοιμματιάζονται, τὰ δάση χαλοῦν τὸν κόσμον
ἀπὸ τοὺς γογγυσμούς, οἱ χεῖμαρροι καὶ οἱ πο-
ταμοὶ γεμίζουν τὰς ἐρήμους ἐκτάσεις μὲ τὴν
βοήν τους, οἱ κορμοὶ ἀναστενάζουν καὶ τὰ ἀδύ-
νατα στελέχη, ἄφυλλα καὶ ξερά, σέρνονται
ἀπὸ τὸ θολὸν ρεῦμα, ποῦ ἀφηνιάζει αἰφνης
καὶ ὑπερπηδᾷ τοὺς φράκτας.

Εἶδα μίαν γωνίαν κήπου προχθές. Τὶ κατα-
στροφή! Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ εἶχαν ἀφανί-
σει τὸ φύλλωμα. Ἐνας πάγκος καὶ αὐτὸς σπα-
σμένος. Ποῦ θὰ καθήσουν τώρα αἱ ἄνθρωποι,
ποῦ ἔχουν κᾶτι νὰ εἰποῦν μόνοι καὶ σιγά;
Οὔτε ἓνας κλάδος γερός. Δύο θεσιδιῆραι σπουρ-
γίται ἐγύριζαν μίαν ὥραν διὰ νὰ εὑρουν κά-
που νὰ καθήσουν. Καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξαν
εἰς μίαν καπνοδόχον.

Τὶ τρέλλα! Νὰ καταστρέφῃ μόνη της ἡ Φύ-
σις ὅτι ἐδημιούργησε. Κυττάξατε αὐτὸ τὸ λιλὰ
πραγματάκι, ποῦ κολυμβᾷ εἰς τὴν λάσπην. Εἶνε
ἓνας μενεξές. Διὰ νὰ κατασκευασθῇ εἰργάσθη-
σεν ὅλα τὰ ἀθρὰ καὶ τὰ αἰθέρια! Ἐστάλαξεν
ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα ἡ ἀσημένια σταλὶὰ τῆς δρό-
σου· ἔπειτα μίαν χρυσὴ ἡλιακὴ ἀκτὴς ἐγλύστρη-
σεν ἐκεῖ ἐπάνω· ἔπειτα ἐπέρασε πολλὰς φορές
ἡ βελουδένια πνοὴ τοῦ ἁρινοῦ δειλινοῦ· καὶ
ἔτσι ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσεν ὁ μενεξές. Πό-
σοι κόποι, πόσαι ἀγρυπνίαι τῆς αὔρας, ἡ ὁποία
ἐξενυκτοῦσε γιὰ νὰ τὸν νανουρίξῃ, πόσαι φρον-
τίδες καὶ πόση στοργὴ τοῦ ἡλίου! Καὶ τώρα
ἐρχεται ἓνας ἄνεμος καὶ τὸν κυλᾷ εἰς τὴν λά-
σπην!

Ἡ Φύσις ὠρισμένως δὲν εἶνε καλὰ τὸν Νοέμ-
βριον. Ἐπιμένουν πολλοὶ ὅτι εἶνε ἀπλῶς λυ-
πημένη. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν λέγεται λύπη, λέγεται
μᾶλλον νευρικὸς παροξυσμός.

Καὶ ὅμως, τί τὰ θέλετε... Καὶ ὠργισμένη εἶνε
ὥραία. Καὶ ὅταν δημιουργῇ καὶ ὅταν κατα-
στρέφῃ, εἶνε ὥραία καὶ μεγαλοπρεπής. Σπάξει
ἓνα κλάδον διὰ νὰ μᾶς δώσῃ μίαν νέαν εἰκόνα,
κοιμματιάζει τὰ δένδρα διὰ νὰ ὑψώσῃ τοὺς σω-
ροὺς τῶν φύλλων καὶ νὰ μαγεύσῃ μὲ τὴν γοη-
τείαν τοῦ λυπημένου καὶ σιωπηλοῦ δάσους,
σκοτώνει τὰ ρόδα διὰ νὰ ξαπλώσῃ γύρω μας
τὸ μελαγχολικὸν ποίημα τῶν πεθαμένων λου-
λουδιῶν.

Δημιουργεῖ διὰ νὰ καταστρέψῃ, καταστρέφει
διὰ νὰ δημιουργήσῃ.

Τ. ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ

Ἡ ἡθικὴ εἶνε γρη῏α κυρία πληκτικὴ, τὴν ὁποίαν,
ὅλοι χαιρετοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀκούει.

*

Ὅταν μίαν γυναῖκα εἶνε ὁμορφὴ λ' εἶνε ὁμορφὴ.
Ὅταν εἶνε ἀνόητη λέγετε ὅτι εἶνε καλὴ, ὅταν μίαν γυναῖκα
εἶνε καλὴ δὲν μιλοῦν διόλου γι' αὐτήν.

*

Ὅσον περισσότερον ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας τόσοον ὀλι-
γώτερον τὰς καταλαβαίνουν. Ὅσον καταλαβαίνουν τὰς
γυναῖκας τόσοον ὀλιγώτερον τὰς ἀγαποῦν.